

BELI ČASI

BRANKO RUDOLF

Spomnjam se, čez goro
prišla je pomlad.
Od daleč s poljan je dehtelo,
od gor nalahno je velo,
da zrak je poln bil sanj in nad.

In dnevi bili so jasni,
a noči zveneče ko bron.
Edino, da čas se umika,
sem vedel, če od zvonika
udaril svareči je zvon.

Prišel je val iz daljave —
v neskončnost se vrača od nas;
pred modrim ozadjem nebesa,
tiho visoka drevesa
dvigajo vitki svoj stas.

Zdaj kri mi poje v beli čas —
Glej, dolina se je razcvetela,
kali še solnce greje
in drevesa iztezajo veje
v daljavo, kot bi hrepenela.

S E N

BRANKO RUDOLF

Sanjal sem, da si veslala z menoj na reki veliki, poletni,
nič manj sigurna kot jaz, in tvoj gibki stas
se spajal je z ozkim čolnom v ritmu in kretnji.

Ob najinih krnih živi šumeli so vali
in reka je bila kot ti — lesket, a spod globočine;
in solnčna luč je bliskala od gladine,
da topli odsevi na tvoji so koži igrali.

Ko radostno srčni val mi je v žilah udarjal,
so prsi bile mi polne slasti prevelike.
Občutil življenje vsake žive sem slike;
za vse mi je čut zazvenel, mi je duh odgovarjal.

A resna bila si ti — ko dan se razvija,
zapolje tajno življenje v vseh bitjih krepkeje,
tako moči so ti bile s prostora brez meje
in tvoje kretnje so bile kot melodija.

Scvetele so sanje, ki dolgo rastle so v krvi
— glej, lahka sta duh in telo, a težki so čuti —
otrok si bila, ki lastne tajne ne sluti,
odsev prostora ti bil je v očeh in na loku obrvi.